

KOUZELNÁ
ŠKOLA

Všude samá
díra!

Margit Auerová

FRAGMENT

Kouzelná škola – Všude samá díra!

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Margit Auerová
Kouzelná škola – Všude samá díra! – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

1. díl Kouzelná škola – Nejlepší kamarád na světě
2. díl Kouzelná škola – Všude samá díra!

KOUZELNÁ
ŠKOLA

Všude samá
díra!

Margit Auerová

S ilustracemi Niny Dulleckové

Dobrodružství může začít!

Škola Na Vyhlídce

Úplně normální škola. Úplně normální? Skoro. Kdyby nebylo jednoho tajemství...

Slečna Cornfieldová

Učitelka ve škole na Na Vyhlídce. Někdy trochu přísná, ale se svými žáky to myslí dobře. A přesně ví, kdo z nich potřebuje pomoc...

Pan Mortimer Morrison

Majitel kouzelného zverimexu. Má v něm spoustu mluvících zvířat. On sám také jedno vlastní: drzou straku Pinkie.

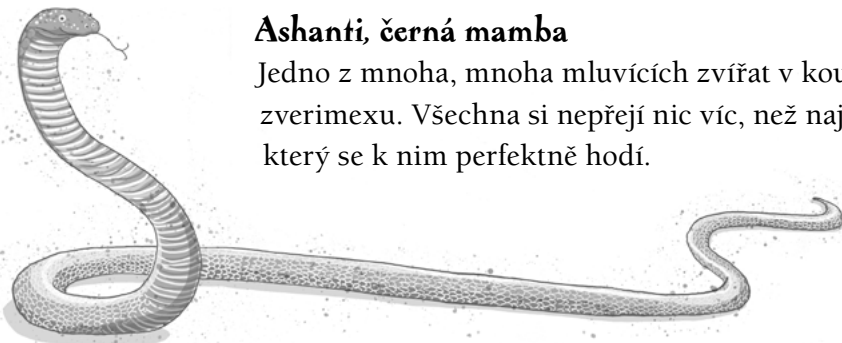

Minibus pana Morrisona

Objíždí s ním celý svět a shání kouzelná zvířata.

Ashanti, černá mamba

Jedno z mnoha, mnoha mluvících zvířat v kouzelném zverimexu. Všechna si nepřejí nic víc, než najít člověka, který se k nim perfektně hodí.

Štístka! Těchhle šest jsou nejlepší přátelé na život a na smrt.

Ida a lišák Rabbat

Těžko říct, kdo z těch dvou je chytřejší. Ida by nejspíš řekla, že ona sama. Ida totiž vždycky ví všechno nejlíp...

Benni a želva Henrietta

Podnikavá Henrietta miluje noční dobrodružství. A Benni? Toho bere s sebou!

Jo a tučňák Juri

Jo se všem holkám moc líbí. Když je Jo ráno v koupelně, může to pěkně dlouho trvat. Ještě déle to trvá už jen Jurimu, když se koupe ve školním rybníku.

Spousta dětí, spousta zvířat... Kdopak asi bude další?

**Snad protivná
Helena?**

**Stydlivá
Anna-Lena?**

**Nebo dobromyslný
Čoki?**

Obsah

1. kapitola: Tajemství **15**
2. kapitola: Ve škole **28**
3. kapitola: Drobenkový koláč u Benniho **39**
4. kapitola: Kdo bude hrát Robina Hooda? **49**
5. kapitola: Čoki zmizí **59**
6. kapitola: Minibus má poruchu **63**
7. kapitola: Děda Theodor, herec **72**

8. kapitola: S dovolením, Morrison! **82**
9. kapitola: Díry, díry, díry **91**
10. kapitola: Kaspar **101**
11. kapitola: Helena proti Anna-Leně **108**
12. kapitola: Čoki dostane balík **119**
13. kapitola: Peperoni **129**
14. kapitola: Hromy a blesky **135**
15. kapitola: Hon na obří chobotnici **144**
16. kapitola: Generálka **151**
17. kapitola: Představení **165**
18. kapitola: Zlatokopové **171**
19. kapitola: Půlnoční rozhovor **176**
- Poslední kapitola **184**

Email, odeslaný z Dakaru, Senegal, Západní Afrika

Od: mortimer.morrison@fly.com

Komu: ucitelka-mary@mail.com

Ahoj Mary,

právě sedím v internetové kavárně v Dakaru. Je tady pěkně hlučno. Všichni okolo tady slaví nějaké fotbalové vítězství. Že ty děti pořád poslouchají tak hlasitou hudbu! Už mě bolí uši. Chci rychle doplnit zásoby, nechat opravit moskytiéru a pak honem pryč z města.

Zítřejka jedu do národního parku Niokolo-Koba. Jsem zvědavý, co mě tam čeká. Snad se můj minibus nerozpadne, když se mnou bude chtít jet slon.

S pozdravem, Mortimer

PS: Připomeň žákům přísahu! Je to důležité!

Díry, díry, díry! Silnice Západní Afriky byly opravdu něco. Barevný minibus se už zase kodrcal přes výmoly, a když vůz odbočil na cestu k národnímu parku, rozvířil se oblak prachu.

Mortimer Morrison, muž za volantem, klel. Snad se ta náročná cesta vyplatí. V parku byli přece hroši, kočkodani a spousta jiných zvířat...

Podíval se do zpětného zrcátka na prázdná sedadla za sebou: Už brzy nebude sám.

Na sedadle spolujezdce ležel rozložený prospekt. Do národního parku, stálo tam, se smí vstoupit pouze s průvodcem. „Ach jo!“ zahřímal. „Ještě nikdo mi nezablokoval cestu k mým zvířatům. Na to, aby člověk mohl sbírat kouzelná zvířata, musí být sám.“

Uprostřed noci se vydal na cestu. Svůj minibus odstavil vedle bambusového lesíka. Mortimer Morrison neměl strach z hlídačů parku. A ani ze tmy. Naopak. Zvuky zvířat ho táhly stále hlouběji do buše.

Potkal gazely, které pily u napajedla. Viděl podřimující paviány. Dokonce mohl pozorovat

i jednoho leoparda, který se krčil v podrostu a čekal, až kolem projde antilopa.

Savana večer žila. Buvoli kaferští se pásli pod baobaby. Hyeny štěkaly. Hroši otevírali tlamy.

A přesto neměl Mortimer Morrison štěstí. Vyčerpaně se trmácel ve svých vysokých kožených botách po stezkách. Papoušek kapský, husička vdovka, bércoun – nikdo neodpovídal na jeho volání.

Ani vruboun posvátný si ho nevšímal. Brouk, také nazývaný skarabeus, před sebou dál nerušeně valil kuličku trusu, až byla větší než on sám.

Morrison se zklamaně vrátil ke svému minibusu. Chtěl se uložit ke spánku a druhý den to ještě jednou zkusit.

Byl ovšem již očekáván. Pod jeho autobusem leželo červenohnědé zvíře s dlouhými licousy a krátkýma, silnýma nohama. Z uší mu lezly bílé štětky.

„Štětkoun!“ řekl Morrison překvapeně.

Zvíře zvedlo svou měkkou tlamu.
„Mortimer Morrison? Já jsem Peperoni.
Můžu jít s vámi?“

Mortimer Morrison se usmál. „Ale samozřejmě,“
řekl. „S radostí. Hned zítra ráno se vyráží.“

Když Mortimer Morrison o chvíli později
rozdělával svůj bivač a díval se skrz moskytiéru
na hvězdnou oblohu, chrápalo vedle něj malé
prasátko. Oba byli tak šťastní, jak už dlouho ne.

1. kapitola

Tajemství

Když šli Ida a její lišák v pondělí ze školy domů, slyšeli hrát housle. Melodie se jemně vznášela vzduchem. Ida šla rychleji. „Miriam?“ zavolala nejdřív docela potichu, pak ještě jednou trochu hlasitěji. Ida tu hudbu znala. Byla to skladba ze „Čtvero ročních období“ Antonia Vivaldiho, pomalé tóny podzimu. Byla to Miriamina oblíbená skladba. Ida se rozběhla. Rabbat překvapeně klusal za ní

a málem do Idy vrazil, když ta náhle zůstala stát. Protože opravdu tam byla, pod velkým kaštanovníkem uprostřed Jánského náměstí: Idina nejlepší kamarádka Miriam. Celé týdny se neozvala. A teď si tam prostě jen tak stála ve svých pruhovaných punčocháčích s houslemi ze tří druhů dřeva, jako kdyby nikdy jinde nestála. Zcela ponořeně tancovala Miriam smyčcem po strunách. Pouzdro od houslí leželo rozevřené vedle ní na zemi.

„To je ale pěkná hudba!“ zamumlal Rabbat. Jako všechna kouzelná zvířata mohl mluvit s jemu svěřeným člověkem. A jeho člověkem byla Ida.

Ida se hrdě usmála. A v tom momentě houslistka vykřikla: „Idaaaaa!“

Smyčec zakvílel.

Miriam skočila k Idě a přitiskla ji k sobě tak pevně, že to zabořilo. „Tolik jsi mi chyběla!“ zašeptala.

Ida tiše odpověděla: „A jak ty mně!“

Cítila z Miriam vřelost a důvěru. A jako vždy voněla po jablečných květech, vůni jejího šampónu.

A přece bylo něco jinak. Od té doby, co se kamarádky naposledy viděly, se toho hodně změnilo. Ida teď bydlela v jiném městě. Chodila na jinou školu. Ale především měla jedno velké tajemství...

Ida se opatrně vyvlékla z objetí. Lišák Rabbat jí šťouchnul do podkolenní jamky. Zvědavě se díval střídavě na ni a na Miriam. Ida mu často vyprávěla o Miriam a tak pro něj bylo velmi vzrušující, seznámit se s nejlepší kamarádkou své společnice.

„Miriam, co tady děláš?“ zeptala se Ida ohromeně.

Miriam se na ni zářivě usmála. „Překvapení! Mám dva dny volno.“

„Volno?“ zopakovala Ida zmateně. „Vždyť přece nejsou žádné prázdniny.“

Miriam přikývla a usmála se od ucha k uchu. „Přesně tak. Poslouchej: Určitě jsi slyšela o té nedávné hrozně vichřici. Hádej, co se stalo: Střecha naší školy byla smetena! Totálně smetena.“ Miriam se zahihňala. „Učitelé málem omdleli. Teď máme mimořádné prázdniny. Než to všechno opraví.“

A já jsem přemluvila rodiče, abych tě mohla navštívit. A pak moji rodiče přemluvili tvoje rodiče. No, co tomu říkáš?“

Miriam se na ní usmívala plná očekávání.

„Super!“ To bylo opravdu překvapení. Na jednu stranu byla Ida ohromně ráda, že zase vidí svou nejlepší kamarádku ze starých časů. Nejraději by jí hned vyprávěla o všech těch vzrušujících věcech, které se v posledních týdnech přihodily.

Jak osaměle se po přestěhování cítila v nové škole. Jak jednoho dne přišel do její třídy pan Morrison, který se představil jako majitel kouzelného zverimexu. Jak Idě předal její vlastní *kouzelné zvíře*: lišáka Rabbata. A jak rychle si Ida všimla, že Rabbat je ten nejlepší přítel, kterého si člověk jen dokáže představit.

Ale vzápětí si vzpomněla na přísahu, kterou složili panu Morrisonovi a slečně Cornfieldové. Příklad přísahy mlčení. Ta slova jí probleskla hlavou:

„Nikdy, nikdy nebudeme s ostatními mluvit o kouzelném zvířeti. Kouzelný zverimex je přísně tajný, tak tomu bude na věky věků.“

Přísně tajný. To bylo jednoznačné. Ale Miriam byla její nejlepší kamarádka. Nejlepší kamarádky přece mezi sebou nemají žádná tajemství, nebo?

„Ty vůbec nemáš radost?“ zeptala se Miriam zklamaně.

S podlomenými koleny se Ida podívala na Rabbata. Zase měla pocit, jako kdyby lišák uměl číst její myšlenky. „Neměj starost, zrzko,“ řekl tiše. „Všechno bude dobré!“

Ida si zhluboka oddechla a stiskla kamarádce ruku. „Ale jasně, že jsem ráda – a jak! Jsem jenom úplně paf. Pojď, jdeme dovnitř.“

Miriam uložila housle do pouzdra a zaklapla ho.

„Bohužel tam nikdo nehodil žádné peníze,“ řekla.

„Jinak bych tě pozvala na zmrzlinu.“

Ale Ida poslouchala jenom jedním uchem.

Rabbata Miriam zřejmě neviděla.

To odpovídalo tomu, co jim pan Morrison vysvětloval: Jen ten, kdo znal tajemství kouzelného zverimexu, mohl kouzelná zvířata vidět. Ostatní lidé ta zvířata sotva zaznamenali. Byli většinou příliš nepozorní a viděli nanejvýš něco jako mihnutí stínu.

A pro jistotu uměla kouzelná zvířata ještě jeden mimořádný trik: Uměla „zkamenět“.

Potom vypadala jako úplně normální plyšová zvířátka, perfektně maskovaná.

Miriam si svou kamarádku ustaraně prohlížela. „Je všechno v pořádku, Ido?“ zeptala se. „Jsi tak divná. Pročpak nic neříkáš?“

„Áá,“ zakoktala Ida a prohrábla si své zrzavé vlasy, „pojďme rychle dovnitř. Musím ti něco povědět. Tajemství!“

Miriam se usmála. „Miluju tajemství! Tak pojďme!“

Rychle si nahodila batoh a vzala tašku, která stála za kaštanovníkem.

„Tvoje kamarádka se zdá být velmi milá,“ řekl Rabbat.

Ida ho s povzdechem pohladila po hlavě a šla k Miriam, aby jí pomohla s houslemi.

Do *Kadeřnického salónu Elfríde*, který provozovali její rodiče, to bylo jen pár kroků. Salón se nacházel v přízemí, rodina bydlela v poschodí nad ním. Kamarádky šly zadním vchodem a vyběhly nahoru, Rabbat proklouzl mezerou v pootevřených dveřích.

„Skvělý pokoj!“ básnila Miriam. „Možná ještě trochu prázdný, ale to můžeme změnit.“ Její pohled padl na filmový plakát *Noc upírů*, který Ida přilepila na dveře. „Á, ty jsi ho zase pověsila. Pořád se ti líbí ten týpek?“ ukázala na bledého herce, který hrál ve filmu hlavní roli. „Mně taky!“ brebentila dál, aniž by čekala na Idinu odpověď. Svalila se na postel.

Ida se usmála. Jak měla ráda tuhle žvanilku!

„Je fakt moc hezkej. Pamatuješ si ještě, když jsme spolu byly v kině?“ klábosila Miriam vesele dál.

„Na večerním představení!“

Miriamina maminka seděla tři řady za nimi a nespustila ty dvě z očí, ale to teď Ida své kamarádce nechtěla připomínat.

„Člověče, kolik kapesníků jsme spotřebovaly! Bylo to krááásné!“ Vrhla na Idu blažený pohled. „A pak naše DVD večery! Myslím, že už ten film znám nazpaměť. Určitě jsme ho viděly aspoň pětkrát. Nebo šestkrát?“ S koleny přitaženými k břichu se houpala sem a tam. „Jé, ty přece máš to DVD, hned se na ten film podíváme! Vyprávěla jsem ti už, že se mi tuhle zdálo, že jsem upíří dívka...?“ Miriam mluvila a mluvila. Zdálo se, že už na Idino tajemství zapomněla.

A Ida váhala: Má se téhle povídalce opravdu svěřit?

Do tajemství kouzelného zverimexu byla zasvěcena pouze její třída. Samozřejmě Benni a Jo, kteří stejně jako ona vlastnili kouzelné zvíře. A všichni ostatní, na které předání teprve čekalo. Jejich učitelka, slečna Cornfieldová, oznámila, že každý z nich dostane kouzelné zvíře. No dobře, *každý, kdo to má zapotřebí*, řekla.

Co by si tak Miriam o panu Morrisonovi pomyslela? Sakra, co jen má dělat? Od té doby,

co měla Ida svého kouzelného kamaráda, už nebyla zvyklá dělat důležitá rozhodnutí sama. Jak ráda by se bývala poradila s Rabbatem, ale ten zmizel pod postelí.

Miriam stále ještě mluvila. Teď se dostala k vichřici.

„Uragán se přiřítíl takovou rychlostí, že nám o přestávce lítaly čepice,“ vyprávěla. „Pak pátou hodinu byla celá škola evakuována.“ Vyhodila Idin polštář ke stropu a zase ho chytla. „*E-va-ku-ována!* Vyvedli nás ven a hned jsme mohli jít domů. Hele, Ido, posloucháš mě vůbec?“

Ida si nervózně okusovala pramínek zrzavých vlasů. Konečně se odhodlala a podívala se vážně na Miriam.

„Musím ti to říct,“ prohlásila hlasem, který jí samotné připadal úplně cizí. Zněl temně, skoro dospěle. „Slíbíš mi, že mě nikdy neprohlásíš za blázna? Slíbíš mi, že mě zachráníš, i když pukne zem a já zmizím v té trhlině?“

Miriam vytřeštila oči. „Ido, o čem to mluvíš?“

Ida se zhluboka nadechla. Jak má začít? V tom momentě uviděla z pod postele vyčuhující špičku huňatého, červenohnědého ocasu. To bylo řešení.

„Rabbate, můžeš prosím vylézt?“ zavolala. Ocas zmizel. Místo toho vykoukly dvě packy s černými drápy.

Miriam hlasitě vykřikla. Následoval kousek červenohnědého kožichu, potom černý čumáček. Hned nato pár jantarových očí a pěkná bílá ouška.

„Ten je ale roztomilý!“ vykřikla Miriam nadšeně. „Ty máš psa?“ Zarazila se a svraštila čelo.

„To... to není pes, že ne?“ Podívala se nejistě na Idu.

„To je Rabbat, můj lišák,“ řekla Ida a polkla.

„Kouzelné zvíře.“

Ida čekala, že se něco stane. Že stropem pokoje prosvístí blesk a strhne ji k zemi. Že jí zbělají vlasy.

Že praskne okenní tabulka. Čekala na trest od pana Morrisona, který určitě v tuhle vteřinu stál v kouzelném zverimexu a až po kořínky vlasů cítil, že právě porušila přísahu.

Ida se zhluboka nadechla a vydechla.

Kde je ten blesk? Ještě jeden nádech. Proč nespádl žádný obraz? Třetí nádech. Dokonce i její vyřezávané zrcadlo pořád ještě pevně drželo na zdi.

Ida se opatrně koukala střídavě na Miriam a Rabbata. Miriam oněměla. Rabbat si klidně hrál se softballovým míčkem, který našel pod Idinou postelí. „No tak vidíš, zrzko,“ zamumlal. „Nic se nestalo. Zním pana Morrisona líp než ty.“

Zbytek pondělí proběhl přesně opačně: Teď mluvila Ida a Miriam ji poslouchala s očima navrch hlavy a otevřenou pusou. Ida své kamarádce vyprávěla všechno o škole Na Vyhlídce. „Vlastně je to úplně normální škola,“ vyprávěla. „S tělocvičnou a počítačovou učebnou a tak. Ale za učitelku máme slečnu Cornfieldovou. Pochází ze Skotska, ve vlasech nosí jehlice a je to ta nejpodivnější učitelka, jakou si dokážeš představit. A pak tady máme ještě pana

Morrisona. Provozuje kouzelný zverimex a zásobuje naši třídu kouzelnými zvířaty.“

„Vau!“ zírала Miriam. „To jsou začarovaná zvířata?“

„Něco takového. Pan Morrison je hledá a shání po celém světě. A pak se pokouší k nim najít lidského společníka. Jenom pak jsou kouzelná zvířata šťastná. Byla jsem první ze třídy, která přišla na řadu. Společně s klukem ze sousedství, Benni se jmenuje. Já jsem dostala Rabbata.“ Ida pohladila lišáka, který teď ležel vedle ní, po hlavě. „Benni dostal želvu, ta se jmenuje Henrietta. A Jo, ten chodí taky do mé třídy, dostal Juriho, tučňáka. A každý z nás si se svým zvířetem může povídat. Jenom já ale slyším, když se mnou Rabbat mluví.“ Podrbala lišáka něžně za ušima.

„Neuvěřitelné,“ zašeptala Miriam. Vzrušeně pobíhala po pokoji sem a tam. „Vy se ale máte! A kdo je další na řadě?“

Ida pokrčila rameny. „To nikdo neví.“

Najednou Rabbat hlasitě zakňučel a poodskočil. Miriam o něj málem zakopla.

„Pardon,“ řekla Miriam vyděšeně. Někdy ho prostě nevidím. Nepatřím totiž...“ hledala ta správná slova, „... do klubu.“

„Zítř ho poznáš,“ slíbila Ida.

„Ten, ehm, klub. Ale měj na paměti: V žádném případě na sobě nenechej poznat, že to tajemství znáš! Slib mi to!“

„Jasně, slibuju!“ Miriam horlivě přikývla. Měla vzrušením úplně červené tváře.

A Ida najednou dostala trochu strach. Co by tomu řekla slečna Cornfieldová, když by si s sebou vzala kamarádku?

2. kapitola

Ve škole

„Co tam ten chlap dělá? Kope si vlastní hrob?“
Miriam ukázala na muže v kalhotách s laclem
a s docela velkou rudou hlavou. Zrovna na velké
školní louce kopal díru.

Ida s Rabbatem zůstali stát. „Á, to je pan
Wondraček, náš školník. Ten se pořád vrtá v zemi.
Asi vysazuje nové růžové keře.“

Bylo krátce před osmou a ostatní žákyně a žáci se

kolem nich tlačili do školní budovy. Škola Na Vyhlídce se nacházela ve staré vile. Měla dvě věžičky napravo a nalevo, školní zahradu se spoustou stromů a rybník.

„Růže?“ Miriam svažila čelo. „Tady uprostřed louky? No tak to hodně štěstí! Při té spouště fotbalových míčů, které do těch nebohých květin lítají. A pak ta kouzelná zvířata, která všechno počúrají... au!“ Ida žduchla svou kamarádku do boku. Ta si dala ruku přes pusku a podívala se provinile na Idu.

Vždyť přeci Miriam přísně zakázala mluvit na veřejnosti o kouzelných zvířatech! A co udělala přímo u vchodu do školy?

„Drž klapačku, jasné?“ zasyčela Ida.

„Jo jo, no dobře,“ řekla Miriam zaraženě a následovala svoji přítelkyni.

„Všechno počúrají, no teda!“ řekl Rabbat pohoršeně. Ale to Miriam samozřejmě slyšet nemohla.

